

Karanlığa Işık Tutan Önder

— cumali-aktas · 05 Aralık 2009

KARANLIĞA IŞIK TUTAN ÖNDER

Mevsimlerden bir hazan. O gün güneşin doğuşu bile başkaydı. Hüznün verdiği iç burukluğuyla doğuyordu. Ama bu doğuş sanki bir yakarıştı. Kuşların bile o eşsiz musikilerinden bir eser yoktu. Saatler o boğucu ve sıkıntı veren seslerini arttırmış her köşe bucağı seslerini duyurmaya çalışıyorlardı. Belki bir umut, umuduyla olabildiğince ağır ağır yol alıyordu.

Ve sokaklar...

Sokaklarda bir ses ve bir bağıris:

Ey yüce atam!

Bizleri bırakıp ta nerelere gidiyorsun. Dünya manevrasında kalan biz Türk insanı sen olmadan tek dışı kalmış demir zırlı Avrupa milletine nasıl karşı koyacağız...

Bu acı inlemelerin hüznü ile bütün dolma bahçe, İstanbul, Türkiye inliyor ve sızlıyordu. Hiç kimse onun öldüğünü kabullenemiyor buna hazmedemiyorlardı.

Ama gerçek şu ki her nefsin ölümü tattığı gibi liderimizde bundan nasibini almıştı.ama yüzünde tatlı bir tebessüm ve geride kalanlara ;

"benim bu naciz vücudum bir gün mutlaka toprak olacaktır, ama Türkiye cumhuriyeti ilelebet yaşayacaktır"

Sözünü tekrar ediyormuş gibi bir siması vardı ve oda böylece ölüme gülerek gidenlerdendi.

Atatürk sadece Türkiye'nin değil bütün dünyanın atasıydı. Dünya bu güne kadar onun gibi önderleri çok az barındırmıştı.

Ulu önder Atatürk sonsuz bir hayat istememişti. Şan şöhret para için kan kusmamış ve Avrupa milletini kendi çıkarı için dize getirmemişti. Onu amacına şuuru götürüyordu. Çünkü Türk kanı taşıyordu ve özgürlüğüne düşküdü. Başka ulusların emri altına yaşamazdı, azmetti ve başardı. Bizlere en büyük eseri olan Türkiye Cumhuriyetini bıraktı ve onu yaşatma görevini de biz gençlere vazfetmiştir.

Yüce atamız bedenen yanımızda olmaya bilir ama o sonsuza kadar kalplerimizde ki yerini koruyacaktır.
Ruhu şad olsun.

c.aktas@gonullumuhabir.com